

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **M. P.**, zastoupen JUDr. Zdeňkem Lacinou, advokátem se sídlem Strakonice, Bezděkovská 53, proti žalovanému: **Policejní prezídium, Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál**, pošt. schránka 62, 170 89 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2009, č.j. PPR-10568-3/ČJ-2009-0099US,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál České Budějovice č.j. KRPC-20847-6/ČJ-2009-0200IZ ze dne 1. 4. 2009, kterým byly žalobci zajištěny zbrojní průkaz č. AK 113660, brokovnice – broková kozlice vz. CZ 584-04, hlaveň vz. CZ 584-15, kulovnice opakovací Sauer & Sohn, vz. Sauer 200, a průkazy zbraně MS 675846, MS 675847 a MS 679871. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že podnětem pro zahájení správního řízení o zajištění zbrojního průkazu, průkazů zbraní a zbraní (dále jen „zajištění ZP“) účastníku řízení bylo usnesení Policie ČR, Správa Jihočeského kraje, služba kriminální policie a vyšetřování, odbor hospodářské kriminality České Budějovice vydané dne 20.11.2007 pod č.j. PJC-205/TČ-HK-2006, kterým bylo zahájeno trestní stíhání proti účastníku řízení pro trestný čin: porušování povinností řízení o konkurzu podle § 126 odst. 2 trestního zákona, podvod

podle § 250 odst. 1, odst. 2 trestního zákona a zvýhodňování věřitele podle § 256a odst. 1, odst. 2 trestního zákona. Usnesením Okresního státního zastupitelství ze dne 20.08.2008, č.j. ZT 526/2007, bylo zastaveno trestní stíhání pro porušení povinnosti v řízení o konkurzu podle § 126 odst. 2 trestního zákona. Správní řízení o zajištění ZP bylo zahájeno dne 27.03.2009 a dne 1. 4. 2009 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí ve věci, v jehož odůvodnění poukázal na to, že žalobce je trestně stíhán pro úmyslně spáchané trestné činy, na které se vztahuje ustanovení § 22 odst. t písm. c) zákona o zbraních, a proto rozhodl, s ohledem na závažnost spáchaných trestných činů a způsobenou škodu, o zajištění zbrojního průkazu, průkazů zbraní, zbraní a střeliva žalobce podle § 57 odst. 1 zákona o zbraních. Na základě žalobcova odvolání žalovaný správní orgán věc přezkoumal a neshledal vady, pro které by rozhodnutí I. stupně nebylo v souladu s právními předpisy. Žalovaný konstatoval, že zákon o zbraních umožňuje podle ust. § 57 odst. 1 omezit dispoziční právo ke zbraní jejímu legitimnímu držiteli formou zajištění ZP. Zajištění je možné tehdy, bylo-li zahájeno trestního stíhání proti držiteli zbrojního průkazu a pokud toto trestní stíhání je vedeno pro trestný čin uvedený v § 22 odst. 1 zákona o zbraních. Oba předpoklady pro zahájení správního řízení byly splněny, protože trestní stíhání účastníka, který je držitelem zbrojního průkazu bylo zahájeno, a to pro trestné činy podvodu podle § 250 odst. 1 a 2 trestního zákona a zvýhodňování věřitele podle § 256a odst. 1 a 2 trestního zákona. Každý z nich je úmyslným trestným činem, a tedy jsou „jiným úmyslným trestným činem“ ve smyslu § 22 odst. 1 písm. c) věta první zákona o zbraních. Institut zajištění ZP je správní opatření, které nemá charakter vyslovení viny za spáchaný trestný čin ani sankční povahu a je svou povahou preventivní. Neomezené držení a nošení střelných zbraní by významně kolidovalo s veřejným zájmem, který lze vymezit jako stav možného i konkludentního vyhrožování nebo ohrožení osob zúčastněných na projednávané trestní věci. Je tu tedy přítomen veřejný zájem na ničím neovlivňovaný průběh trestního řízení. Prostřednictvím § 57 zákona o zbraních je tedy regulován poměr osoby ozbrojené a jejího okolí v případě kolize veřejného zájmu na právně předvídatelný průběh trestního řízení s obecně přijímaným náhledem na střelnou zbraň jako na předmět ohrožující, a to již svou fyzickou podstatou a existencí její držby. Držitel zbrojního průkazu má zákonem přiznanou možnost disponovat, v mezích právních předpisů, se střelnou zbraní. Pokud dosáhne úmyslné jednání držitele zbrojního průkazu takové intenzity, že je proti němu zahájeno trestní stíhání, pak je tato možnost omezena pro doložitelné úmyslné nerespektování právních norem. Je tu tedy přítomna presumpce právně předvídatelného chování držitele zbrojního průkazu s výhradním ohledem na subjektivní stránku skutkové podstaty trestného činu. Pokud pomine důvod, který vedl k zajištění ZP, bez zbytečného odkladu je nutné zajištěné věci vrátit.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce uvedl, že správní orgán byl povinen zdůvodnit, proč využil možnosti omezit žalobce na jeho právech, pokud mu zákon dává k takovému opatření možnost, nikoliv povinnost. Dále namítl, že v předmětné věci správní orgán možnost rozhodnout o zajištění vůbec neměl, jelikož si nesprávně vyložil ustanovení § 22 odst. 1 zákona o zbraních, které nedává možnost zajistit zbraň v případě zahájení trestního stíhání pro jakýkoliv trestný čin. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl žalobní námitky s tím, že v rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou uvedeny věcné důvody, které vedly k vydání napadného rozhodnutí, a dále že žalobce odmítá připustit existenci ust. § 22 odst. 1

písm. c) zákona o zbraních. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jako i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se především zabýval tím, zda žalobou napadené rozhodnutí je přezkoumatelné soudem ve správním soudnictví, vědom si názoru Nejvyššího správního soudu, vyjádřeného v rozsudku ze dne 30. 9. 2004, č. j. 5 As 29/2003 – 68 (č. 790/2006 Sb. NSS), z něhož se podává zejména závěr, že „[r]ozhodnutí o zajištění zbrojního průkazu a zbraně podle § 50 zákona č. 288/1995 Sb., o střelných zbraních a střelivu, je úkonem předběžné povahy, který je vyloučen ze soudního přezkumu [§ 70 písm. b) s. ř. s.].“

Městský soud v Praze však konstatoval, že tento názor Nejvyššího správního soudu byl překonán jeho pozdější judikaturou, a to zejména rozsudkem ze dne 26. května 2010, č.j. 1 As 94/2009 – 70. Tam Nejvyšší správní soud s odkazem na rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 2 Afs 186/2006 - 54 (č. 1982/2010 Sb. NSS), dospěl k závěru, že „Rozhodnutí o zajištění zbrojního průkazu tedy není rozhodnutím předběžné povahy vyloučeným ze soudního přezkumu podle § 70 písm. b) s. ř. s.“ Za tohoto stavu věci tak soud přistoupil k věcnému přezkumu napadeného rozhodnutí.

Žalobce především namítl, že dává-li zákon správnímu orgánu možnost, nikoliv povinnost, určitým způsobem rozhodnout, pak správní orgán musí zdůvodnit, proč, za splnění dalších zákonných podmínek, této možnosti využívá. Žalobce již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I.stupně namítal, že rozhodnutí o zajištění zbraní přišlo po 1,5 roce jeho trestního stíhání, kdy z jeho chování nevzešla jediná příčina, která by nasvědčovala závěru, že je nutné mu zbraně zajistit. Dává-li zákon správnímu orgánu možnost správním rozhodnutím občana omezit v jeho právech, pak správní orgán zcela nepochybně musí zkoumat, zda jsou dány důvody k tomu, aby k takovému zásahu přikročil a pokud takové důvody shledá, pak je ve svém rozhodnutí musí uvést.

Podstatu této žalobní námitky shledal soud správnou, avšak v projednávané věci není námitka důvodná.

Podle ust. § 57 odst. 1 zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů, příslušný útvar policie může rozhodnout o zajištění zbraně, střeliva, zakázaného doplňku zbraně, zbrojního průkazu, průkazu zbraně nebo zbrojního průvodního listu pro trvalý vývoz, trvalý dovoz nebo tranzit zbraní nebo střeliva, jestliže proti držiteli zbrojního průkazu nebo zbrojního průvodního listu bylo zahájeno trestní stíhání pro trestný čin uvedený v § 22 odst. 1 nebo bylo zahájeno správní řízení pro přestupek uvedený v § 76 odst. 1 písm. a), § 76a odst. 1 písm. a), b) anebo d), § 76a odst. 4 písm. a), § 76a odst. 5 písm. a) anebo b) nebo v § 76a odst. 11 písm. a) anebo b).

Není sporu o tom, že zákon v citovaném ustanovení dává správnímu orgánu možnost rozhodnout o zajištění zbraně, zbrojního průkazu, průkazu zbraně, apod., nikoliv tedy povinnost. V takovém případě je nezbytné, aby správní orgán v odůvodnění

svého rozhodnutí o zjištění vyložil, z jakých důvodů přikročil k realizaci tohoto svého oprávnění, tedy aby uvedl, jaké skutečnosti jej vedly k závěru o tom, že takového zajištění je třeba.

Z obsahu správního spisu je však zřejmé, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů takové odůvodnění obsahují. Pokud jde o rozhodnutí správního orgánu I. stupně, je zřejmé, že důvody vedoucí k vydání rozhodnutí o zajištění byly koncipovány velmi stručně a obecně, leč vyjádřeny jsou. Bylo by tedy možno namítnout jejich nekonkrétnost, teozovitost či nesprávnost, nikoliv však jejich absenci.

Odvolací správní orgán pak v napadeném rozhodnutí tuto argumentaci rozvedl a na straně 4 dole a na straně 5 nahoře vyložil, jaké skutečnosti jej vedly k zaujetí stejného závěru, k jakému dospěl správní orgán I. stupně. I zde by tedy bylo možné v žalobě napadnout věcnou správnost důvodů pro zajištění, resp. jejich opodstatněnost, ale nelze vytýkat, že by v odůvodnění chyběly.

Dále žalobce namítal, že v dané věci zákon správnímu orgánu vůbec neumožňoval, aby rozhodl o zajištění zbraní žalobci. Je-li důvodem k zajištění zbraní zahájení trestního stíhání proti držiteli zbraní, pak může být rozhodnuto o zajištění zbraní pouze tehdy, je-li trestní stíhání zahájeno pro trestné činy uvedené v § 22 odst. 1 zákona č. 119/2002 Sb. v platném znění. Výslovně vyjmenovány jsou trestné činy vlastizrady, rozvracení republiky, teroru, teroristického útoku, záškodnictví, sabotáže, vyzvědačství, válečné zrady, účasti na zločinném spolčení, obecného ohrožení, ohrožení bezpečnosti vzdušného dopravního prostředku a civilního plavidla, zavlčení vzdušného dopravního prostředku do ciziny, vraždy nebo genocidy, za který byl uložen výjimečný trest nebo trest odnětí svobody na více než 12 let nebo mladistvému trestní opatření odnětí svobody nepodmíněně na 5 až 12 let, dále se v tomto ustanovení uvažuje o dalších trestných činech, pokud za ně byl uložen trest odnětí svobody a pokud uplynula ta či ona doba.

Nesprávně si žalovaný vyložil uvedené zákonné ustanovení tak, že může rozhodnout o zajištění zbraní v případě zahájení trestního stíhání pro jakýkoliv úmyslný trestný čin. Takový úmysl však zákonodárce nejenom neměl, ale v zákoně o zbraních a střelivu ho vůbec nevyjádřil a správní orgán nemůže svévolně vykládat ustanovení zákona v rozporu s jeho smyslem a v rozporu s jeho zněním. Žalobce tedy vytkl žalovanému, že rozhodl nezákonně, neboť nejsou splněny podmínky vyplývající z ustanovení § 57 odst. 1 zákona o zbraních a střelivu č. 119/2002 Sb., v platném znění, k rozhodnutí o zajištění zbraní žalobce.

Rovněž tuto námitku soud neshledal důvodnou. Výše citované ust. § 57 odst. 1 zákona o zbraních výslovně uvádí, že o zajištění může policie rozhodnout, „... *jestliže proti držiteli zbrojního průkazu nebo zbrojního průvodního listu bylo zahájeno trestní stíhání pro trestný čin uvedený v § 22 odst. 1.*”

Podle ust. § 22 odst. 1 zákona o zbraních se za bezúhonného podle tohoto zákona nepovažuje ten, kdo byl pravomocně uznán vinným trestným činem

a) vlastizrady, rozvracení republiky, teroru, teroristického útoku, záškodnictví, sabotáže, vyzvědačství, válečné zrady, účasti na zločinném spolčení, obecného ohrožení, ohrožení bezpečnosti vzdušného dopravního prostředku a civilního plavidla, zavlčení vzdušného dopravního prostředku do ciziny, vraždy nebo genocidia, za který byl uložen výjimečný trest nebo trest odnětí svobody na více než 12 let nebo mladistvému trestní opatření odnětí svobody nepodmíněně na 5 až 10 let,

b) uvedeným v písmenu a), za který byl uložen trest odnětí svobody na 5 až 12 let, nebo úmyslným trestným činem proti životu a zdraví, proti svobodě a lidské důstojnosti nebo jiným úmyslným trestným činem spáchaným se zbraní, za který byl uložen trest odnětí svobody převyšující 5 let a od ukončení výkonu trestu odnětí svobody neuplynulo alespoň 20 let,

c) uvedeným v písmenu a) nebo b) nebo jiným úmyslným trestným činem, jestliže od právní moci rozsudku nebo od ukončení výkonu trestu odnětí svobody v případě, že tento trest byl uložen,

1. neuplynulo alespoň 10 let, jestliže byl uložen trest odnětí svobody převyšující 2 roky,
2. neuplynulo alespoň 5 let, jestliže byl uložen trest odnětí svobody nepřevyšující 2 roky nebo jiný trest než trest odnětí svobody, nebo
3. neuplynuly alespoň 3 roky, jestliže bylo upuštěno od potrestání, podmíněně upuštěno od potrestání s dohledem, upuštěno od uložení trestního opatření mladistvému anebo podmíněně upuštěno od uložení trestního opatření mladistvému nebo byla sice vyslovena vina, ale nebyl uložen trest v trestním řízení, v němž došlo k pokračování trestního stíhání na žádost obviněného anebo obžalovaného, nebo nebylo uloženo trestní opatření poté, co bylo odstoupeno od trestního stíhání mladistvého podle zvláštního právního předpisu, nebo

d) spáchaným z nedbalosti za porušení povinností v souvislosti s držením, nošením nebo používáním zbraně nebo střeliva, pokud od právní moci rozsudku neuplynuly alespoň 3 roky.

Z ust. § 22 odst. 1 písm. c) citovaného zákona je nepochybné, že zákonodárce měl na mysli trestné činy nejen výslovně vyjmenované pod písm. a) a b), ale též veškeré další úmyslné trestné činy. Pokud měl žalobce za to, že nebylo úmyslem zákonodárce dát správním orgánům možnost rozhodnout o zajištění zbraní v případě zahájení trestního stíhání pro jakýkoliv úmyslný trestný čin a že takový úmysl v zákoně o zbraních vůbec nevyjádřil, nelze s tímto názorem souhlasit. Ustanovení § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních takové "jiné úmyslné trestné činy" výslovně zmiňuje a není zřejmé, jaký jiný význam a účel by jejich zařazení do ust. § 22 odst. 1 a zprostředkovaně do ust. § 57 odst. 1 cit. zákona mělo mít, než ten, že správní orgán je oprávněn při zvažování rozhodnutí o případném zajištění zbraně, zbrojního průkazu a průkazu zbraně vzít v úvahu trestní stíhání právě pro tyto trestné činy. Žalobce nijak nevyložil, proč by měl být výklad citovaných norem, zvolený žalovaným – a soudem zcela akceptovaným – nesprávný, v rozporu se zněním zákona a v rozporu s tímto jeho smyslem. Žalovaný tedy nepochybil, jestliže skutečnost žalobcova trestního stíhání pro trestné činy podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 2 trestního zákona a zvýhodňování

věřitele podle § 256a odst. 1, odst. 2 trestního zákona vzal za podklad pro zahájení řízení o zajištění zbraně, zbrojního průkazu a průkazu zbraně a pro rozhodnutí o takovém zajištění.

Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že žalobní námitky nebyly důvodné, a proto podanou žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. října 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová